

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΨΥΧΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

[Ένα πολύκροτο άρθρο της Γκρέτας Γκάρμπο για τόν ρόλο που παίζει ο έρωσ στη ζωή της. Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε έσχατως σε μια μεγάλη έφημερίδα της Στοκχόλμης.]

ΑΠΟ την ημέρα που γύρισα στη Σουηδία, δεν ακούω τους φίλους μου να μου λένε τίποτε άλλο, παρά ότι είμαι μια ψυχρή γυναίκα με άδυσώπητη κι' απάνθρωπη καρδιά κι' ότι κάνω πολύ άσκημα ν' ακολουθώ το παράδειγμα της παλαιάς μας βασίλισσας Χριστίνας. Οί φίλοι μου αυτοί δεν έχουν δόλου δίκην, γιατί η βασίλισσα Χριστίνα δεν είχε καμμιά επίδραση επάνω μου. "Επαιξα τόν ρόλο της, όπως έχω παίξει τόσους άλλους, με τὸ ἴδιο πάθος καὶ τὴν ἴδια λατρεία πού δείχνω πάντα στήν τέχνη μου. "Όσο για τις ιδέες της βασίλισσας Χριστίνας για τὸν έρωτα, με άφησαν τελείως άδιάφορη. Μά, πρέπει νά σάς πῶ, ὅτι τα περισσότερα παράπονα, μου τά έκαναν ἡ φίλες μου ! Ούτε λίγο οὔτε πολύ με κατηγορήσαν ὅτι τις δυσφημῶ, γιατί ἐξ αἰτίας μου, ὅλος ὁ κόσμος σήμερα πιστεύει ὅτι ἡ Σουηδέζες εἶνε ἡ πιό ψυχρές γυναίκες στὸν έρωτα. Αυτό εἶνε μιὰ κατηγορία πού με πλήγωσε, γιατί εἶνε τελείως άβάσιμη καὶ γιατί προέρχεται ἀπὸ μιὰ τραγική παρεξήγησι. Γι' αυτό λοιπὸν θέλησα νά γράψω αὐτὸ τὸ άρθρο, γιά νά ἐξηγήσω σ' ὅλους ὅσους μ' αγαποῦν, πῶς αντιλαμβάνομαι τὸν έρωτα καὶ ποιὸ ρόλο έπαιξε ὁ έρωτας στή ζωή μου.

Δέν εἶμαι μιὰ ψυχρὴ γυναίκα! "Όσοι με νομίζουν ψυχή, με παρεξηγοῦν, γιατί θέβαια δέν με ξέρουν, δέν ξέρουν τις ιδέες μου γιά τὸν έρωτα καὶ γιατί δέν ξέρουν πόσο τρυφερὴ κ' ευαίσθητη εἶνε ἡ καρδιά μου. Μά οί φίλοι αυτοί πρόσεξαν ἄρα γε ποτὲ πῶς παρουσιάζεται στή ζωή τῶν ἀνδρῶν ἡ γυναίκα ;

"Έχω τὴ γνώμη ὅτι πάντα ἡ γυναίκα παρουσιάζεται στούς άνδρες με δυὸ μορφές. Ἡ μιὰ μορφή της εἶνε ὑπερφυσική καὶ τὴν κάνει ἕνα εἶδος μάγισσας : μιὰ Κίρκη. Τέτοιες γυναίκες παρουσιάζονται ὡς ανώτερες ἀπὸ τοὺς άνδρες καὶ δίνουν τὴν εντύπωσι ὅτι ἔχουν ὑπερφυσικές ιδιότητες. Ἡ ἄλλη μορφή τῆς γυναίκας εἶνε κι' αὐτὴ ἐπίσης έντονη καὶ τὴν παρουσιάζει ὡς ἐναρ୍କωσι τοῦ έρωτικοῦ ἐνστικτοῦ, με ἐκδηλώσεις ὅπως τῆς Κλεοπάτρας, τῆς Μεσσαλίνας καὶ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης.

Κ' ἡ δυὸ μορφές εἶνε ἀληθινές. Με μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι πολλὲς λίγες γυναίκες πραγματοποιοῦν τὸν πρῶτον τύπον, ἐνῶ περισσότερές εἶνε ἐκεῖνες πού παίρνουν τὴ δεύτερη μορφή. Ἡ ἄλλες, βρίσκονται σὲ μιὰ μέση κατάστασι, σὲ μιὰ ἰσορροπία. Δέν εἶνε οὔτε μάγισσες, ἀλλ' οὔτε καὶ Κλεοπάτρες.

"Εγὼ, ὅπως βλέπετε, ἀνήκω στήν πρώτη κατηγορία. "Έχω μιὰ ἰδαγική αντίληψι τοῦ έρωτος. Δέν τὸν θεωρῶ δηλαδὴ μόνον ὡς ἐνστικτο. Γιά μένα ὁ έρωτας εἶνε περισσότερο μιὰ πνευματική, παρά μιὰ αἰσθητική συγκίνησις. Κ' ἐδῶ, ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ διαφορὰ πού χωρίζει τὴν μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴν ἄλλη. "Όσες γυναίκες τοποθετοῦν τὸν έρωτα στὸ πνεῦμα θεωροῦνται ὡς ψυχρές. Κι' ὅσες πάλι τοποθετοῦν τὸν έρωτα ἀποκλειστικά στίς αἰσθήσεις, αὐτές ἀποκαλοῦνται «φλογερές», «περιπαθείς» καὶ προσελκύουν περισσότερο τοὺς άνδρες.

Μά πόση παρεξήγησις ὑπάρ-

χει σ' ὅλα αὐτά ! "Όταν μιλοῦμε γιά τις γυναίκες, προσέχουμε ἄρα γε τὴ σκοπιὰ μας, τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο τις βλέπουμε ; Γιατί κ' ἐδῶ πέρα ὑπάρχουν δυὸ τρόποι : ὁ γυναικείος καὶ ὁ ἀνδρικός. Ἄλλοιῶς ἕνας άνδρας βλέπει μιὰ γυναίκα κι' ἄλλοιῶς πάλι ἐκεῖνη βλέπει μιὰ ὁμόφυλό της.

Πρόσεξατε ὅτι ποτὲ μιὰ γυναίκα δέν ἀποκαλεῖ τὴν ἄλλη «ψυχρὴ». Δέν λέει, παραδείγματος χάριν : «Ἡ τάδε φίλη μου εἶνε ψυχρὴ γυναίκα». Τέτοιους χαρακτηρισμοὺς ξέρουν νά δίνουν μόνον οί άνδρες. Ἡ γυναίκες, μεταξύ τους μιλοῦν μιὰ ἄλλη γλῶσσα. "Όστε μπορούμε λοιπὸν νά ποῦμε ὅτι μόνον ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῶν ἀνδρῶν ἡ γυναίκες φαίνονται ψυχρές ἢ θερμές. Μά μπορούμε ἄραγε νά τις χωρίσουμε σ' αὐτές τις δυὸ κατηγορίες ; Μήπως ἡ γυναίκα δέν εἶνε οὔτε ψυχρὴ, οὔτε θερμὴ, ἀλλὰ γίνεται ὅ,τι θέλῃσῃ ὁ άνδρας ;

Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιό δύσκολα προβλήματα τοῦ έρωτος.

"Όστόσο, ἔχω πάνω σ' αὐτὸ μερικές ιδέες τις ὁποῖες δέν θά διστάσω νά σάς τις διατυπῶσω. Εἶπαμε ὅτι ὑπάρχουν δυὸ κατηγορίες γυναικῶν : ἡ «πνευματικές» καὶ ἡ «αἰσθηματικές». Μά ἡ γυναίκες αὐτές δέν ἀνήκουν ἐκ τῶν προτέρων σὲ καμμιά ἀπὸ τις δυὸ αὐτές κατηγορίες. Ὁ άνδρας εἶνε ἐκεῖνος πού με τὸν έρωτά του τις τοποθετεῖ εἴτε στή μιὰ εἴτε στήν ἄλλη κατηγορία.

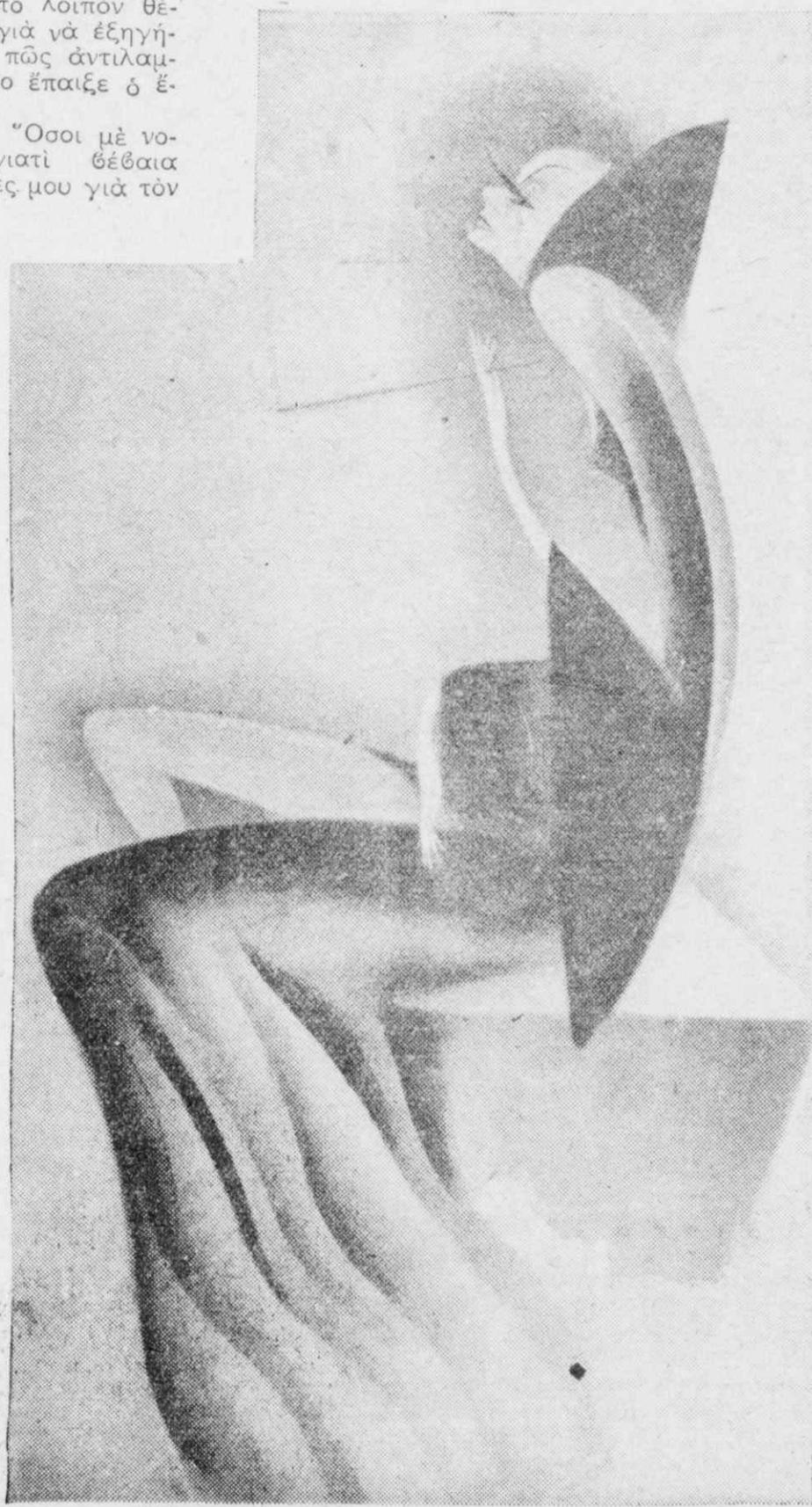
"Ένας διάσημος γιατρός, μεῦ εἶπε μιὰ ἡμέρα στὸ Χόλλυγουντ, ἐπάνω σὲ μιὰ τέτοια συζήτησι πού εἶχα μαζί του :

— Ξέρετε ὅτι πολλοί ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ έρωτικό ἐνστικτο στίς ανώτερες γυναίκες, στίς ἐξαιρετικές καὶ γενικῶς στίς γυναίκες τῆς ἀριστοκρατίας, δέν εἶνε ἔμφυτο, ἀλλ' ἐπίκτητο ; Οί ἴδιοι πάλι ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ έρωτικό ἐνστικτο εἶνε ἔμφυτο στὸν άνδρα καὶ ὅτι ἐκδηλώνεται πολὺ πιό έντονα ἀπὸ τὴν γυναίκα. Με δυὸ λόγια, θέλουν νά ποῦν ὅτι ἡ γυναίκες εἶνε πολὺ λιγώτερο φίλες τοῦ έρωτος, ἀπὸ τοὺς άνδρες!...

Δέν ξέρω ἂν οί ἐπιστήμονες αυτοί ἔχουν δίκην. Ἐκεῖνο μόνον πού βλέπω σ' αὐτές τις ιδέες τους εἶνε ὅτι συμφωνοῦν ἀπόλυτα με τις δικές μου. "Όπως σάς εἶπα λοιπὸν τὸ σπουδαιότερον ρόλο στὰ έρωτικά ζητήματα τὸν παίζει ὁ άνδρας. Αὐτὸς μεταμορφώνει τὴν «οὐδετέρα» κατάστασι τῆς γυναικός, δηλαδὴ τὴν κατάστασι ἐκεῖνη πού φαίνεται ὅτι δέν εἶνε οὔτε ψυχρὴ, οὔτε θερμὴ καὶ τὴν τοποθετεῖ στήν πρώτη ἢ στή δεύτερη κατηγορία. Με ἄλλα λόγια ὁ άνδρας δίνει τὸν τόνο καὶ τὴν έντασι στὸν έρωτα.

Μεγάλη κι' ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι ἡ γυναίκα μπορεῖ νά μείνη ἀγνή πιό πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸν άνδρα. Ὑπάρχουν γυναίκες πού δέν γνώρισαν τὸν έρωτα ποτὲ στή ζωή τους, χωρὶς νά εἶνε μοναχές μὰ δέν ὑπάρχει ἀσφαλῶς κανένας άνδρας πού νά ἔμεινε ἀγνός σ' ὄλη του τὴ ζωή. Φυσικά, ἐ-

(Συνέχεια στή σελίδα 45)

Ένα ὡραῖο σκίτσο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΨΥΧΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

Ξαπρῶ ἐδῶ τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Μιλῶ μόνο γιὰ κείνους πού ζοῦν μέσα σ' ἕνα κοινωνικό πλαίσιο. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ψυχρότητος μιᾶς γυναίκας δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό. Ἡ ψυχρὴ γυναίκα αἰσθάνεται τὸν ἐρωτᾶ περισσότερο μὲ τὸ πνεῦμα. Γινοῦνται ὁμῶς καὶ αὐτὲς θερμῆς, ὅπως ὅλες ἡ ἐρωτευμέναι γυναῖκες, μόνο ὅταν ἀγαπήσουν ἀληθινὰ ἕναν ἄνδρα. Μπορῶ δ' ἐπ' αὐτοῦ νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶμαι μιά ψυχρὴ γυναίκα, ὅπως μὲ νομίζουν γιὰτὶ καμμιά ἄλλη ἴσως δὲν ἀγάπησε μὲ περισσότερο πάθος εἰς ἄνδρα, ὅσο ἐγὼ τὸν Μιαουρίτς Στίλλερ, τὸν Σουηδὸ σκηνοθέτη, πού μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μὲ ἀνέδειξε. Αὐτὸς μεταμόρφωσε τὴ ζωὴ μου καὶ αὐτὸς μ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε στὰ χέρια του. Μὰ ἦταν μιά μεγαλοφυΐα καὶ ὅπως ὅλες ἡ μεγαλοφυΐες, ἦταν ἐκκεντρικός, ἀκατανόητος, ἐξαιρετικός. Πολλὲς φορές ἐτρόμαζα μπροστά του. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φθάσω ὡς τὸ βάθος μιᾶς ἰδέας του καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἕνα αἰσθημὰ του, μιά συγκίνησί του, ἕνα ὄνειρό του. Ἦταν μιά κορυφὴ πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φθάσει κανεὶς κ' ἕνας ἡλιος πού ἐτύφλωνε. Ὅταν πέθανε λοιπὸν, ἐνοιῶσα σκληρὰ πὼς εἶχα χάσει τὸν ἄνθρωπο πού γέμιζε καὶ δικαιολογοῦσε τὴν ζωὴ μου. Ἀπὸ τότε δὲ κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν θέσι τοῦ Μιαουρίτς Στίλλερ στὴν καρδιά μου. Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, μὰ οὔτε κ' οἱ ἄνδρες. Ἡ μοῖρα μου μ' ἔριξε μιά ἡμέρα μπροστά σὲ μιά μεγαλοφυΐα. Κι' ὅταν κανεὶς συνήθισε νὰ ζῆ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ικανοποιηθῇ μὲ τὸ ἠλεκτρικό. Δὲν ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴ ζωὴ μικροὺς κ' ἐφήμερους ἔρωτες. Ἦ μισροῦν νὰ μοῦ προσφέρουν τέτοια αἰσθημὰτα; Εἰλικρινῶς, γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλὰ αὐτό; Ἐκεῖνο πού ἐπιθυμῶ καὶ ὀνειρεύομαι εἶναι ἕνα μεγάλο πάθος πού μᾶς ἀλλάζει τὴ ζωὴ. Ἐμαθὴ νὰ ἐπιθυμῶ τὸ ἀπόλυτο κ' ὄχι τὸ λίγο ἢ τὸ ικανοποιητικό. Ὅποιος θέλει νὰ καταλάβῃ τι θὰ πῆ ζωὴ καὶ ἔρως πρέπει νὰ εἶναι ἀπληρῶτος σ' ὅλα τὰ ζητήματα. Ἡ ἡμίμετρα δὲν μᾶς δίνουν πάντοτε παρά τὴν αὐταπάτη ἐκεῖνου πού ἐπιθυμοῦμε. Δὲν εἶμαι λοιπὸν μιά ψυχρὴ γυναίκα! Κι' οὔτε πρέπει κανεὶς νὰ νομίζῃ πὼς εἶναι ψυχρὴς ἡ ἀναμονὴ μου. Γιὰτὶ χρόνια τώρα περιμένω τὸν ἄνδρα πού θὰ μὲ κἀνὴ πάλι ν' ἀγαπήσω μὲ πάθος καὶ νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ ἔντονα σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς. Οἱ μικροὶ ἔρωτες, ἡ ἐφήμερες περιπέτειες δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀσήμαντα περιστατικά πού ξεχνιοῦνται πολὺ εὐκόλα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βρίσκω καμμιά τέρψι σ' αὐτὲς τὶς κωμωδίες, γιὰτὶ ἐπιθυμῶ πάντα τὰ μεγάλα πάθη πού μᾶς συγκλονίζουν.

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 9)

γιὰ πάντα: Τί θέλεις ἐδῶ πού ἦρθες;... Τὴ γυναίκα σου;... Εἶναι ἀργά, πειά!... Μοῦ ἀνήκει, μὲ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ μὲ τὸ κορμὶ τῆς, καὶ θὰ ζῆσθι στὸ ἐξῆς μαζί μου...

— Βρωμίάρη! οὐρλιασε ὁ κ. Χ.
Καὶ θάζοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα περὶστρόφο, μὲ τὸ ὅποιο σημάδεψε κατάστηθα τὸν Σάνκαμ.

Ἐκεῖνος, ἀναπηδώντας χλωμός, ἔκανε νὰ φυλαχθῇ. Παρεῦθες ὁμῶς, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ μισοἀνοιγμὰ τῆς πόρτας... ἕνας δευτέρος πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ, ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ πρώην ὑπολοχαγού μου... καὶ τρεῖς σπαραχτικὲς καὶ σύγχρονες κραυγὲς πόνου ξέσχισαν τὸν ἀέρα, ἐνῶ τρεῖς αἱματόφυρτα κορμιά ἄρχισαν νὰ σπαραζοῦν στὸ πάτωμα χάρῳ: τὰ κορμιά τοῦ Σάνκαμ, τοῦ ὑπολοχαγού μου καὶ τῆς γυναίκας του Ἐλλεν!

Ναί, ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ παίξῃ ἕνα σκληρὸ παίγνιδι εἰς θάρος τῶν τριῶν αὐτῶν θυμάτων τῆς: Ἡ Ἐλλεν, μετανοιωμένη ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ διάθημά της, κάτι ὑποψιάστηκε μόλις εἶδε τὸν ἐραστή της νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ τηγαίνῃ στὸν ξενῶνα τοῦ ἀεροδρομίου. Τὸν παρακολούθησε κρυφά. Ἀκουσε τὸν διάλογο μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ Σάνκαμ. Εἶδε τὸν σύζυγό της, νὰ σημαδεύῃ τὸν Σάνκαμ. Καὶ πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ πρώτη, γιὰ νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τὶς συνέπειες τοῦ νόμου κ' ὄχι ὁ ἀνεύθυνος σύζυγός της!

Ἀλλὰ ἡ σφαῖρα τοῦ περιστρόφου της, τρυπώντας τὸν λαιμὸ τοῦ ἐραστοῦ πέρα-πέρα, ἔβηκε κατόπιν τὸν σύζυγό της κατάστηθα, καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ πάτωμα ἀναίσθητο. Ἐπίσης ἡ σφαῖρα τοῦ συζύγου, τρυπώντας τὸν ἀριστερὸ ὄμο τοῦ Σάνκαμ ἔβηκε κατόπιν τὴν Ἐλλεν στὸν λαιμὸ καὶ τῆς ἔσχισε φρικιαστικὰ τὸ λαρύγγι. Ἐγίνε δὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ δυστύχημα, γιὰτὶ ὁ Σάνκαμ — ὄρθιος στὴ μέση τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου δωματίου — ἔβρισκόνταν ἐπίσης ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συζύγους!

Ἐμπήξα τὶς φωνές, σὰν τρελλός. Ἀλλὰ ὅσο νὰ τρέξουν σὲ βῆθειαι, ἡ αἱμορραγία εἶχε τελειώσῃ πειὰ τὸ ἔργο της. Τὰ τρεῖς κορμιά εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ τρεῖς πτώματα ψυχρὰ, ἀψυχα, ἀκίνητα.

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ «ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ»,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 38)

θύματος κ' ὕστερα κλειστικὴ μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ μέσα εἰμεινε μιά ολόκληρη ὥρα. Ὅταν θυγῆκε τέλος, εἶχε ἕνα παραξενὸ χαμόγελο. Πρυχωρήσε στὴ θεραντᾶ, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ φίλοι τοῦ τραγικοῦ Βερσιέ καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, πέρασε μὲ μιά ἀστραπιαία ταχύτητα τὶς χειροπέδες στον Ἑρρίκο Μπωμόν!...

— Ἐξυπνο «κολλο»! τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ μιά πονηρὴ ἔκφρασι στὰ μάτια. Δυστυχῶς ὁμῶς ξεχάσατε νὰ θάλετε μιά θεράνα στὸ γραμμόφωνο!...

Οἱ φίλοι τοῦ Βερσιέ τὰ ἔχασαν καὶ κύτταξαν τὸν Ἑρρίκο Μπωμόν, κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ μόλις ἀντίκρουσε τ' ἀουσωπητὰ μάτια τοῦ Μαιγκρέ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιὰτὶ κατάλαβε πὼς καθεὶν προσποιητὴ διαμαρτυρία ἦταν περιττή.

— Ἐ, ναί, ἔκανε, ὁμολογῶ ὅτι ἔχασα τὸ παίγνιδι. Ὁ Μαιγκρέ τότε τὸν παρέδωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς σαστισμένους φίλους τοῦ μαρκησιῦ, τοὺς εἶπε μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικό χαμόγελο:

— Κύριοι, δὲν εἶχα νὰ εἶπω ὡσὼς πολλές ἐξηγήσεις γιὰ τὸ μυστήριό αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματος. Ὁ δολοφόνος τοῦ μαρκησιῦ εἶναι ὁ ἀνεψιὸς του, ὁ Ἑρρίκος Ἰ. Ὁ μόνος ἄνθρωπος πού μιηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ Βερσιέ. Κι' αὐτὸς τὸν ὑπολόφονησε κ' ὕστερα ζαναυγήκε κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ σήμευρησῃ ἕνα ἀλλοθί!...

— Μὰ πὼς! ἔκανε ὁ γιαντρος Ρουσέν. Οἱ ἀστυφύλακες ἔβλεπαν τὴν σκιά τοῦ Βερσιέ στὸ παράθυρο ὡς τὴ μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα!...

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Ἐβλεπαν μιά σκιά, ὄχι ὁμῶς τὴ σκιά τοῦ ὑμᾶτος. Ὁ Μπωμόν εἶναι πολὺ ἐξυπνος!... Ἀκουσε πὼς ἀνακαλυφθῆκε τὸν δολοφόνον... Τὸ πρῶτο πράγμα πού μ' ἐσκανόαλιε μέσα στὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ ἐπιπλο τοῦ γραμμόφωνου. Εἶχε ἕνα δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε», χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶχῃ θελονᾶ, ἦταν κανονισμένο στὸν πιὸ ἀργὸ ρυθμὸ τοῦ κ' εἶχε ἀκριβῶς στὸ πῖσω μέρος τοῦ δίσκου μιά λάμπα τῆς νυκτός. Αὐτὰ ὅλα ἦταν μιά πρώτης τάξεως σκηνοθεσία. Μὰ δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε ἀν' ὁ δίσκος τοῦ «Μεφιστόφελε» δὲν εἶχε μιά θαυσιὰ χαραματία στὴν ἀκρῆ... Ἐ, λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν χαραματία, ὁ Μπωμόν εἶχε χῶσει ἕνα χαρτονένιο ἀνθρωπάκι πού περιστρέφετο ἀργα-ἀργα μαζί μὲ τὸν δίσκο καὶ καθὼς περνοῦσε μπροστά ἀπὸ τὴν λάμπα, ἔβριχνε τὴ σκιά του ἀπάνω στὸ λινὸ παραπέτασμα. Αὐτὸ τὸ γύρισμα κράτησε μιά ολόκληρη ὥρα, ὅσο ἦταν κOURNITISME τὸ μεγάλο γραμμόφωνο... Ἐπειτα, ἡ σκιά ἔπαψε νὰ περναῖ μπροστά ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίστεψαν ὅτι ὁ Βερσιέ εἶχε τέλος κοιμηθῆ... Τὸ πρῶν, μόλις ὁ Μπωμόν μιηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸν δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε» τὸ χαρτονένιο ἀνθρωπάκι κ' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θυθίστηκε στὸ πιὸ ζοφερὸ μυστήριό!...

Ὁ Μαιγκρέ κατόπιν χαιρέτησε τοὺς καλεσμένους τοῦ πύργου καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ ὅτι ὁ Μπωμόν εἶχε δολοφονήσει τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Περιττὸ εἶναι νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνῃ ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε περιγράψει ὁ δαιμόνιος Μαιγκρέ.

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

τὴν ζωὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Ἐνα θράδυ, ὁ Ἀπόλλων πῆρε μερικοὺς φίλους του καὶ πήγανε ὅλοι μαζί στὸ ἵπποδρόμιο τοῦ Νεϊγύ, ὅπου ἡ γυναίκα του ἔκανε ἕνα νούμερο θηριοδασμαστρίας. Ὁ ἀθλητὴς ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ τὸν νυχτερινὸ αὐτὸν περίπατο ὄχι θέβαια, ἐπειδὴ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξαναδῇ τὴν σύζυγό του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα «καλὸ μάθημα» στὴν περὶφημη τίγρι Σαΐδα, ἡ ὁποία εἶχε γρατσουνίσῃ πρὸ ἡμερῶν τὴν κυρία Ἀπόλλωνος στὸ χέρι.

Ὅταν ἡ παρέα ἐφτασε στὸ ἵπποδρόμιο, ἡ παράστασις εἶχε τελειώσῃ ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ὁ Ἀπόλλων. Πῆγε καὶ θρῆκε τὸν φύλακα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μεταφέρῃ τὴν Σαΐδα στὸν κλωθὸ τῆς.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ἔμπαινε καὶ ὁ Ἀπόλλων στὸν κλωθὸ, ὄπλισμένος μὲ μιά τρίαίνα καὶ μ' ἕνα καμουτοῖ.

Οἱ φίλοι του παρακολουθοῦσαν μὲ τρόμο τὸ θέαμα.

Παρά τὰ τρελλὰ πηδήματά της, παρὰ τὴν ἀπεινωσμένη ἀντίστασί της, ἡ Σαΐδα ἔφαγε κείνο τὸ θράδυ τῆς χρονιάς της. Καὶ ἡ τιμωρία της ἔληξε μὲ... μιά γροθιά νὸκ αὐτοῦ πού τῆς κατάφερε ὁ Ἀπόλλων! Πράγματι, ὁ ἀθλητὴς, μισό-τρελλος ἀπὸ τὸν θυμὸ του, πέταξε στὸ τέλος τὴν τρίαίνα καὶ τὸ μαστίγιο καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὶς σιδερένιες γροθιές του τὴν τίγρι, ὡσπου τὴν ξάπλωσε χάρῳ ἀναίσθητη.

Τί περισσότερο ἔκανε ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐπνίξε τὸν λέοντα τῆς Βεμίας!